

Arrest

nr. 112 666 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV 125 118 / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 12 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2013.

Gezien het arrest nr. 106 548 van 9 juli 2013 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 april 2012 het Rijk binnen en diende op 2 april 2012 een asielaanvraag in. Op 12 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U werd op 13 maart 1991 geboren te Conakry alwaar u, tot uw vlucht naar België, steeds heeft gewoond. In december 2007 diende u uw studies stop te zetten omdat uw vader u wenste uit te huwelijken aan Y. Uw twee oudere zussen werden ook door uw vader uitgetrouwlijkt. Toen uw vader u, met uw moeder als tussenpersoon, liet weten dat u zou worden uitgetrouwlijkt, weigerde u om te trouwen met de voorgestelde man. Uw vader gaf u twee dagen bedenktijd. Na deze tijd was u nog steeds gekant tegen het huwelijk. Uw vader was echter niet geïnteresseerd in uw mening en hield voet bij stuk. Toen u merkte dat het menens was, vluchtte u naar uw tante langs moederskant, Aissaitou. Zij ging voor u onderhandelen met uw vader en u verbleef gedurende één week bij haar. Na deze week stuurde uw vader een boodschapper. Deze berichtte u dat uw vader u zou vermoorden indien u niet naar huis zou terugkeren en dat uw moeder zou worden weggestuurd. Na dit te hebben vernomen en op aanraden van uw tante besloot u om terug naar huis te gaan. In de omgeving van uw huis werd u opgepakt door jongeren. Uw vader had hen gevraagd om u, zodra ze u zagen, naar huis te brengen. Eens thuis strafte uw vader u en wilde hij aan iedereen tonen dat u geen respect had. Hij bond uw armen en voeten vast en sloeg u gedurende een uur. Onder andere uw buurvrouw, Forestière van ethnie, kwam kijken wat er gebeurde aangezien u zo hard aan het roepen was. Ze interpelleerde uw vader en ging vervolgens naar de 'Gendarmerie' om te vragen of ze konden bemiddelen. De 'Gendarmerie' ging niet in op de vraag omdat een vader nooit zijn kind gaat vermoorden. Vervolgens is ze naar de 'chef de quartier' gegaan maar ook deze wilde niet bemiddelen tussen een kind en zijn ouders. De buurvrouw ging daarom terug naar het huis van uw vader en waarschuwde uw vader dat, indien hij u zou vermoorden, ze achter uw vader zou gaan en de autoriteiten op de hoogte zou brengen. Uw vader was kwaad en riep dat hij met zijn dochter kan doen wat hij wil. Daarop sloot hij u op in een kamer waar u moest blijven tot de dag van uw huwelijk. Eens de datum van het huwelijk vast stond, werd uw familie geïnformeerd over het huwelijk. De familie langs moederszijde was gekant tegen het huwelijk en nam bijgevolg niet deel. Uw huwelijk werd religieus en traditioneel gevierd. De familie langs vaderskant was aanwezig alsook een delegatie van uw echtgenoot. U werd naar het huis van uw echtgenoot gebracht, in Cimenterie. Toen iedereen 's avonds naar huis ging, bleven de zussen van uw man. Ze hadden gehoord dat u na uw besnijdenis was dichtgenaaid. U was hier zelf niet van op de hoogte. Ze hadden iemand gecontacteerd die u terug open zou maken. Tijdens deze ingreep, die gebeurde op het bed in de kamer van uw man, viel u bewusteloos. Eens u weer bij bewustzijn was, vertelden de vrouwen dat u gemeenschap met uw man moest hebben. Die avond en de twee daarop volgende weken moest u gemeenschap met uw man hebben omdat de wonde anders dicht zou groeien. Gedurende deze periode had u veel pijn en kon u haast niets eten. U kon daarenboven ook niet zelfstandig naar het toilet gaan of voor uzelf zorgen. Na deze periode werd u gedurende één maand verder verzorgd waarbij u langzaam herstelde. Na deze fase wenste uw man het huwelijksleven echt te starten en zou u om de twee dagen met hem moeten slapen en zou u verantwoordelijk zijn voor de huishoudelijke taken. Toen u zwanger werd van uw eerste dochter werd u in die mate ziek dat u naar het ziekenhuis werd gebracht. Uw schoonzus en uw moeder hielpen u om te eten zodat u toch wat voeding opnam. U was ziek gedurende de hele zwangerschap. Toen u beviel van uw dochter, was uw man ontgoocheld dat het een meisje was. Toen uw dochter drie maand was, wilde uw man terug gemeenschap met u. Na tien maand werd u zwanger van uw tweede dochter. De zwangerschap verliep vlotter. Uw man was deze keer nog meer teleurgesteld dat u geen jongen had gebaard. Toen uw jongste dochter twee maand was, waren uw schoonzussen op bezoek. Ze vertelden u dat ze uw oudste dochter wilden besnijden, samen met de dochter van een tante van uw man. Nadat u dit nieuws had vernomen, was u verbijsterd. U wilde helemaal niet dat uw dochters zouden worden besneden. U kende echter de koppigheid van uw man en wist dat hij de daad bij het woord zou voegen. U ging daarom naar uw oom langs moederskant; Alpha Mamadou, die in Sinfonia (Conakry) woont. Uw oom ging naar de 'chef de quartier'. Deze repliceerde dat 'een meisje dat niet is besneden is zoals een meisje dat niet in God gelooft'. De 'chef de quartier' gaf dus geen gevolg aan de klacht. Uw oom ging u daarom helpen om het land te verlaten. Na enige tijd heeft uw oom alles in orde kunnen brengen zodat u op 31 maart 2012 per vliegtuig vanuit Conakry, onder begeleiding van een smokkelaar, naar België reisde alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg er op 2 april asiel aan. U heeft sinds u in België bent éénmalig contact gehad met uw oom, Alpha Mamadou.

Ter staving van uw asielrelaas legt u drie medische attesten voor die bevestigen dat uw dochters niet besneden zijn; een medisch attest op uw naam van een besnijdenis type II, afgeleverd op 7 juni 2012 door Elst Philippe; een medisch attest op uw naam van een besnijdenis type I afgeleverd op 12 februari 2013

door dr. J. Claeys; een medisch attest op uw naam van een besnijdenis type I afgeleverd op 15 februari 2013 door dr. Mireille Merckx.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest voor uw vader en uw man en zijn zus omdat ze uw dochters willen besnijden. Daarnaast verklaart u dat u veel problemen heeft gehad in Guinee, uw gedwongen huwelijk en de naloop hiervan, waardoor u bent gevlucht.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met Y.

Vooreerst blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat "(...), le mariage forcé est un phénomène devenu marginal et quasiment inexistant en milieu urbain. Il touche principalement les filles très jeunes, vivant en milieu rural, issues de familles attachées aux traditions" (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p 12). U bent echter afkomstig uit een stedelijk milieu, de hoofdstad Conakry en heeft er steeds gewoond (zie gehoor CGVS, dd 16/01/2013, p 5). Daarnaast wil u ook laten uitschijnen dat uw vader streng en traditioneel is. Zo geeft u aan dat uw vader niet wilde dat u en uw zussen naar school zouden gaan. Voor hem moesten jullie alleen uw naam kunnen schrijven en kunnen lezen. (zie gehoor CGVS, dd 16/01/2013, p 5) Daarbij is het opmerkelijk dat u tot de tiende klas (toen u 16 jaar was) naar school bent gegaan. (zie gehoor CGVS, dd 16/01/2013, p 4) Uw zus Houssainatou zou tot de achtste klas naar school zijn gegaan en uw zus Aissatou is naar school gegaan tot de zesde klas. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 3, p 5) Indien uw vader effectief zo streng zou zijn en alleen zou willen dat jullie je naam zouden kunnen schrijven en kunnen lezen is het opmerkelijk dat jullie toch zolang naar school zijn gegaan. U merkte wel op dat uw vader na een tijd excuses vond zodat u niet naar school zou kunnen gaan. (zie gehoor CGVS, dd 16/01/2013, p 5) Buiten de vaststelling dat het reeds merkwaardig is dat uw vader hiervoor 'excuses' zou nodig hebben, en blijkbaar niet gewoon kon beslissen dat u diende te stoppen, kan nog opgemerkt worden dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Enerzijds verklaart u immers dat u werd geslagen door uw vader wanneer hij merkte dat u toch naar school was geweest. (zie gehoor CGVS, dd 16/01/2013, p 5) Anderzijds, wanneer u wordt gevraagd of uw vader wist dat u, ondanks zijn verbod, toch naar school ging, vertelde u dat u het stiekem deed en dat hij het dus niet wist. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 5) Het is verwonderlijk dat u enerzijds verklaart dat u werd geslagen en anderzijds dat uw vader het niet wist. Daarbij dient ook opgemerkt te worden dat, indien uw vader werkelijk niet wilde dat u en uw zussen meer kennis zouden opdoen dan uitsluitend jullie naam te schrijven en te kunnen lezen, jullie lang naar school zijn kunnen gaan.

Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u verlaarde dat u niet had verwacht dat u zou moeten trouwen (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 6). U verklaart immers dat meisjes met school dienen te stoppen en vervolgens moeten trouwen wanneer de vader een man heeft gevonden. (zie gehoor CGVS, dd 16/01/2013, p 5) Ondanks het feit dat uw zussen ook rond 15-16 jaar moesten stoppen met studeren en vervolgens zijn getrouwd, had u niet verwacht dat u hetzelfde lot was beschoren. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 6). Hierbij legt u bovendien verklaringen af die niet aannemelijk zijn. Zo verklaart u dat u niet verwachtte dat u zou moeten trouwen omdat u bezig was met uw studie. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 6) Voordien had u echter reeds verklaard dat uw vader reeds sinds u in de negende klas was, wilde dat u zou stoppen met naar school te gaan (zie gehoor CGVS, dd 16/01/2013, p 5) en dat u zelfs van de school geen toestemming meer kreeg om nog aan de lessen deel te nemen aangezien u te vaak afwezig was (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 6) Aangezien uw vader dus reeds gedurende geruime tijd had duidelijk gemaakt dat u niet meer naar school zou mogen gaan en dat zelfs de school u had uitgesloten om nog deel

te nemen aan de lessen is het ongeloofwaardig dat u, omdat u bezig was met uw studie, niet zou hebben zien aankomen dat u zou moeten trouwen. Daarnaast verklaart u dat u het laatste kind was van uw moeder en dat u dus verwend zou zijn en dat uw moeder u steunde met uw studies. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 6) Ook deze verklaring is niet afdoende om te verklaren dat u niet had zien aankomen dat u zou moeten trouwen aangezien uw vader u had laten stoppen met studeren. U verklaart bovendien dat u dacht dat u zelf uw man zou kunnen kiezen. Indien u werkelijk van deze mening was, is het niet plausibel dat u hierover niet met uw vader zou durven praten, ondanks het feit dat hij uw mening hierover zou vragen. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 10) Vervolgens is het eigenaardig dat uw vader u bedenktijd zou geven nadat hij u had geïnformeerd over uw nakend huwelijk. (zie gehoor CGVS, dd 16/01/2013, p 16) Het feit dat u verklaart dat uw vader uw opinie niet nodig had en dat hij u alleen moest berichten (zie gehoor CGVS, dd 16/01/2013, p 12) strookt niet met het feit dat hij u bedenktijd zou geven en u dus een keuze zou hebben.

Al deze elementen ondermijnen reeds het beeld dat u tracht te schetsen van uw vader als streng en traditioneel. Ook de volgende opmerking bevestigt trouwens deze vaststelling.

U verklaart dat uw tante u heeft overtuigd om terug naar uw vader te gaan omdat de boodschapper die uw vader naar uw tante zou hebben gestuurd had meegedeeld dat uw vader u zou vermoorden en dat hij uw moeder zou wegsturen indien u niet zou terugkeren naar huis. (zie gehoor CGVS, dd 17) U legt echter tegenstrijdige verklaringen af over de toestand van uw moeder. Enerzijds zegt u dat de boodschapper heeft gezegd dat uw moeder, omdat ze is weggestuurd, ziek is geworden. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 17) Deze mededeling is echter contradictorisch met het feit dat uw vader dreigt om uw moeder weg te sturen. Daarenboven blijkt dat uw moeder nooit is weggestuurd door uw vader. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 14) Indien uw vader daadwerkelijk zo streng zou zijn en aangezien hij al bedreigd had om uw moeder weg te sturen, is het merkwaardig dat uw moeder nog steeds bij uw vader woonde op het moment dat u uit Guinee vertrokken bent. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 3) Daarenboven is het merkwaardig dat u niet meer informatie over uw moeder heeft verkregen van uw oom, dan dat het goed ging, terwijl dit de reden was van uw telefoontje. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 2) Nochtans kan van u worden verwacht dat u, indien u werkelijk zou vrezen over de toestand van uw moeder, meer moeite zou hebben gedaan en meer bij uw oom zou hebben aangedrongen om meer informatie omtrent uw moeder te bekomen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u het tijds kader van de aanloop naar uw gedwongen huwelijk niet geloofwaardig kan maken. Zo verklaart u dat u bent gestopt met uw studies in december 2007. Vervolgens verklaart u dat u gedurende twee en een halve maand thuis bent geweest alvorens te hebben vernomen dat u zou trouwen. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 9) U zou dus, zeer ruim genomen, half maart 2008 hebben vernomen dat u moest trouwen. Vervolgens bent u een week naar uw tante gevlucht (zie gehoor CGVS, dd 16/01/2013, p 17) en nadien werd u thuis opgesloten gedurende twee tot drie weken. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 19) U zou dus getrouwd moeten zijn half april 2008. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u op 12 juni 2008 bent getrouwd. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2012, p 14)

Gelet op al deze incoherente verklaringen komt de geloofwaardigheid van uw gedwongen huwelijk op zeer losse schroeven te staan.

Het feit dat u uw gedwongen huwelijk niet aannemelijk heeft gemaakt, doet op zich al ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vrees voor de besnijdenis van uw dochters.

U haalt immers aan dat uw man en de tante van uw dochters (nvdr de zus van uw man) uw dochters willen besnijden. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 20) Aangezien het huwelijk met die man hierboven reeds ernstig wordt betwijfeld, kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat hij de besnijdenis van uw dochter eist.

Vervolgens kan u het tijds kader waarin de gebeurtenissen plaatsvinden ook nu niet aannemelijk maken. U verklaart dat u heeft vernomen dat uw dochter zou besneden worden toen uw jongste dochter net twee maand was geworden (geboortedatum jongste dochter 4 november 2012). (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 18) Vervolgens verklaart u ook dat uw oom tussen de vijf en zes weken heeft nodig gehad om uw vertrek voor te bereiden. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 24) Zeer ruim genomen zou dit willen betekenen dat u zeker voor eind februari 2012 het land zou hebben verlaten. Uit uw bijlage 26 blijkt echter

dat u pas op 1 april 2012 België bent binnengekomen en zelf verklaarde u eerder al dat u Guinee verliet op 31 maart 2012 (zie gehoor CGVS, dd 16/1/2013, p. 13), ruimschoots later dan uit uw andere verklaringen kan afgeleid worden. Bovendien is het zeer merkwaardig dat u zich de datum niet kan herinneren waarop uw dochter zou worden besneden. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 20) Deze datum is immers cruciaal indien u uw dochter daadwerkelijk wenst te beschermen tegen besnijdenis. U haalt wel aan dat u denkt dat het in de paasvakantie was, maar ook daarvan blijkt u niet helemaal zeker te zijn. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 20-21)

Daarenboven maakte u niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het invoeren van internationale bescherming voor u de enige mogelijkheid was om uw dochters tegen genitale verminking te beschermen, noch dat u uw dochters in Guinee niet zou kunnen beschermen bij terugkeer.

Het is niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten. U verklaart dat uw oom bij de chef de quartier is gegaan om hulp in te roepen om uw dochter te beschermen tegen besnijdenis. De chef de quartier zou hier niet op in zijn gegaan. (zie gehoor CGVS, dd 16/01/2013, p 22) Daarenboven verklaart u dat besnijdenis tot de traditie behoort en dat de autoriteiten dus niets doen en dat iedereen in Guinee besnijdt. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 23) Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er in 2000 een wet werd gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminkingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden actief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die binnenkort bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. De huidige presidentsvrouw van Guinee is eveneens ter plaatse actief. Ze heeft in februari 2011 haar stichting gecreëerd. Het gaat om de Stichting Condé Djènè KABA pour la Promotion de la Santé Maternelle et Infantile en Guinée, afgekort « FCDK- PROSMI». Ze heeft met name tot doel te strijden tegen de traditionele praktijken die schadelijk zijn voor de gezondheid van de vrouw. De religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. In mei 2010 bijvoorbeeld zijn een zestigtal religieuze leiders, moslims en christenen, uit heel Guinee, samengekomen in Conakry, in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen. In april 2011 vond er in Conakry een workshop plaats op het subregionale niveau dat de religieuze leiders omvat. Er bestaat een medische opvolging van de slachtoffers van besnijdenissen. Dat gebeurt met name op het niveau van de ziekenhuizen in Conakry en op het niveau van de ziekenhuizen van de prefectuur en kraamklinieken. Zoals hiervoor reeds aangehaald, is het hoogst merkwaardig dat u niet op de hoogte bent van deze informatie. Bijgevolg is het eens te meer weinig aannemelijk dat u in Guinee reeds gekant was tegen de uitvoering van besnijdenis, laat staan dat u Guinee om die reden verlaten zou hebben.

Bovendien kan van u worden verwacht dat u contact zou hebben opgenomen met organisaties die gekant zijn tegen besnijdenis. U verklaart immers dat u campagnes op televisie heeft gezien die zich expliciet keren tegen besnijdenis. (zie gehoor CGVS, dd 11/02/2013, p 23) Zelfs indien deze televisiespots daadwerkelijk geen doorverwijzing bevatten naar organisaties die zich kanten tegen besnijdenis, mag van u verwacht worden dat u meer inspanningen zou treffen om dergelijke organisatie te contacteren.

Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. De mentaliteit is in gunstige zin aan het evolueren. De sociale afwijzing vindt vooral plaats op het platteland waar iedereen elkaar kent. In de steden zijn ze niet gericht op de besnijdenis en wordt men sterk blootgesteld aan media-activiteiten rond de besnijdenis, vooral via de radio. Momenteel zijn er meer en meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving en onder de intellectuelen, die niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en die de noodzakelijke omstandigheden creëren om haar te

beschermen tot ze meerderjarig is. Zo vermijden ze dat ze haar naar de familie in het dorp sturen, want het is vaak van daaruit dat er druk wordt uitgeoefend om de besnijdenis uit te voeren. Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guineese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie, indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden. Uit zeer recente informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dan ook ook nog eens te meer dat FGM bij jonge meisjes steeds minder voorkomt in Guinée en er een aanzienlijke daling is van de prevalentie.

Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat het moeilijk kan zijn om klacht in te dienen tegen leden van zijn of haar eigen familie en dit, ongeacht de gegeven context en plaats, toch zult u dan gehoord worden door de autoriteiten indien u klacht indient. Zo werd op 7 augustus 2012 een moeder opgeroepen door de directeur adjoint de la police de protection pour l'enfance, die haar drie kinderen had laten besnijden. Zij werd doorverwezen naar de Justice de Paix de Dubréka (zie voormelde informatie, pp. 14 en 18). U blijkt zelfs geen poging te hebben ondernomen om klacht in te dienen, noch rechtstreeks bij de autoriteiten, noch via een organisatie.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De medische attesten op naam van uw dochters, tonen aan dat uw dochters niet zijn besneden, hetgeen niet wordt betwist. U legt drie medische attesten voor (dd 07/06/2012 door dr Philippe Elst, dd 12/02/2013 door dr. J. Claeys, dd.15/02/2013) waaruit blijkt dat u zeker besneden bent (type I of II). Het is echter wel duidelijk dat er geen sprake is van infibulatie. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinée geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type I of II. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, Cedoca,p12)

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guineese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012, toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de schending aan van *“de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, artikel 57/7bis en artikel 57/7ter en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), artikel 26 van het KB van 11 juli 2003, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. UNHCR heeft op 24 juni 2013 een schrijven gericht aan de Raad in onderhavige zaak. Uit dit schrijven kan niet blijken dat UNHCR conform artikel 57/23bis van de Vreemdelingenwet uit eigen beweging een schriftelijk advies wenst te verstrekken aan de Raad. Immers er wordt niet *in concreto* op de asielmotieven van verzoekster ingegaan en UNHCR refereert hierin slechts op algemene wijze aan het recente algemene *“rapport Beyond Proof over de beoordeling van de geloofwaardigheid in de asielsystemen van de Europese Unie”* (mei 2013) en wil ook de aandacht *“vestigen op de statistische analyse met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking en asiel in de Europese Unie, Trop de souffrance, gepubliceerd in februari 2013”*. Voorts betwist de Raad geenszins, zoals UNHCR aangeeft, dat het beoordelen van asielaanvragen *“uiterst complex”* is. Het behoort net tot de taken van de Raad om na te gaan of de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd werd, hierbij rekening houdend met de *“individuele en contextuele omstandigheden”* van de zaak.

UNHCR voegt aan het schrijven van 24 juni 2013 ook een kopie toe van een brief van 1 februari 2013 van UNHCR gericht aan de diensthouders van de asielinstanties in Frankrijk, België en Zwitserland waarin ze haar bezorgdheid uitdrukt over het -niet toegevoegd- missierapport Guinee van maart 2011 dat werd opgesteld naar aanleiding van hun gemeenschappelijke zending naar Guinee. Waar de bijgevoegde kopie van de brief naar de asielinstanties verwijst naar dezelfde kritiekpunten als hernomen door verzoekster worden deze infra besproken. Ten slotte benadrukt de Raad dat gelet op de vaste rechtspraak van de Raad van State, de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel tot aanbeveling strekt (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

2.5. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster voegt rapporten toe van INTACT van 10 oktober 2012 (stuk 4 bij verzoekschrift) en BCHV van oktober 2012 (stuk 5 bij verzoekschrift) en voert aan dat zij bij het tweede CGVS-gehoor deze rapporten neerlegde en deze onbeantwoord bleven terwijl hierin uitdrukkelijk werd gereageerd op hetzelfde missierapport Guinee van maart 2011 waar ook UNHCR naar verwijst.

Daargelaten dat niet kan worden ingezien waarom de commissaris-generaal verplicht zou zijn een antwoord op een brief van derden aan verzoekster kenbaar te maken, had verzoekster wel inzage in het administratief dossier waarin het antwoord van de commissaris-generaal van 17 december 2012 aan het BCHV en INTACT is opgenomen. In dit antwoord dat opnieuw werd toegevoegd aan de verweernota van 13 mei 2013, licht de commissaris-generaal de gebruikte methodologie toe voor de beide SRB's met name de Subject Related Briefing inzake het huwelijk in Guinee (hierna: 'SRB huwelijk') van april 2012 en de SRB inzake de vrouwelijke genitale verminking in Guinee (hierna: 'SRB FGM') van mei 2012.

2.5.2. Verzoekster meent dat de bronnen waarop het CGVS zich beroept niet aan internationale standaarden voldoen en voegt bij het verzoekschrift "*Common EU Guidelines for processing Country of Origin Information*" (EASO, april 2008). Verzoekster meent dat de Cedoca 'SRB huwelijk' (april 2012) slechts steunt op twee sociologen, terwijl uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie blijkt dat meerdere nuttige objectieve bronnen handelen over het gedwongen huwelijk in Guinee. Voorts beweert verzoekster dat de bronnen waarop het CGVS zich beroept louter meningen zijn van anonieme particulieren. Het gezaghebbend karakter van hun stellingen wordt niet aangetoond. Gezien de bronnen anoniem zijn, is het volgens verzoekster onmogelijk om hun betrouwbaarheid en waarachtigheid te beoordelen. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin een beslissing van de commissaris-generaal werd vernietigd omwille van het gebruik van anonieme bronnen.

Verzoekster merkt voorts op dat het CGVS zich voor de definitie van een gedwongen huwelijk steunt op de verklaring van een socioloog die veel enger is dan de internationaal gangbare definitie. Volgens verzoekster erkent Cedoca dat gearrangeerde huwelijken het meest courant zijn in Guinee. Tezelfdertijd wordt aangenomen dat gedwongen huwelijken wel voorkomen terwijl anderzijds ook wordt beweerd dat ze nauwelijks nog voorkomen. Het rapport van Cedoca vergeet te vermelden dat de uitspraak bedoeld wordt voor het gedwongen huwelijk in zijn meest extreme vorm. Verzoekster meent dat, wanneer er immense druk op een vrouw wordt uitgeoefend, zowel familiaal als sociaal, wanneer de vrouw in kwestie opgesloten wordt, er wel degelijk sprake is van een gedwongen huwelijk dat nog algemeen voorkomt in Guinee. De organisatie INTACT bevestigt dat dergelijke huwelijken en traditionele praktijken nefast zijn voor de gezondheid van de betrokken vrouwen en hun kinderen. Vrouwen die dergelijke praktijken ondergaan worden op ernstige wijze getraumatiseerd en hebben internationale bescherming nodig.

2.5.3. Verwerende partij onderstreept dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt "*afkomstig is van Cedoca, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, en (...) onder meer verzameld (werd) tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in november 2011. De informatie verkregen van Cedoca is gebaseerd op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, zodat de documentatie die verzoekster aanvoert niet vermag afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt*".

2.5.4. Vooreerst moet worden vastgesteld dat de kritiek van INTACT van 10 oktober 2012 een reactie is op het missierapport Guinee dat werd opgesteld "*onder meer op informatie verzameld tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in november 2011*". Dit rapport is niet toegevoegd aan het administratief dossier, noch vormt het de basis waarop de huidige bestreden beslissing steunt. De kritiek van het BCHV van oktober 2012, die ook verwijst naar voormelde gezamenlijke missie, is tevens niet actueel aangezien de bekritiseerde SRB van mei 2012 inzake FGM sindsdien driemaal werd geüpdatet (zie stukken neergelegd door verweerder op zitting van 25 juni 2013).

2.5.5. In tegenstelling tot wat verweerder beweert is Cedoca geen institutionele "*onafhankelijke*" dienst, maar een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Zowel verzoekende partij als verwerende partij benadrukken dan ook terecht het belang van correcte, volledige en actuele informatie.

2.5.6. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de 'SRB FGM' van 10 september 2012 in februari 2013 werd geüpdatet. Een nog recentere update van de 'SRB FGM' van april 2013 werd neergelegd ter terechtzitting van 25 juni 2013 zodat verzoekster ruim de kans kreeg eventuele bijkomende opmerkingen te formuleren. Ter terechtzitting van 25 juni 2013 wijst verwerende partij er op dat bij de updates de bronvermelding werd bijgewerkt/aangevuld. Aangaande de geconsulteerde bronnen stelt de Raad vast dat de 'SRB huwelijk' van april 2012 steunt op de academische expertise van twee sociologen, diverse mensenrechtenrapporten van internationale organisaties en nationale gespecialiseerde diensten (Human Rights Watch, FIDH, US Country Reports on Human Rights, Landinfo, Avocats sans Frontiers), gegevens van andere nationale (Nationale dienst statistiek) en internationale instellingen (Wereldbank), nationale wetgeving, diverse gespecialiseerde (pers)artikelen en diverse persoonlijke gesprekken met gespecialiseerde nationale en gemeentelijke ambtenaren of andere specialisten ter zake en dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen. In deze benadrukt de commissaris-generaal in zijn antwoord van 17 december 2012 op de brief van het CBAR en INTACT terecht dat de leden van de zending, omwille van hun vaststellingen ter plaatse een primaire bron uitmaken. De Raad stelt vast dat er geen tegenindicaties voorhanden zijn inzake de opmerking van de commissaris-generaal dat de Cedoca onderzoeker wordt gevormd en werkt in overeenstemming met kwaliteitsnormen zowel voor het verzamelen als bij het verwerken van informatie.

2.5.7. Zoals hoger aangehaald dienen alle ambtenaren van het CGVS objectief en neutraal te handelen bij het onderzoek van asielaanvragen, en bij het aanbrengen van de noodzakelijke en nuttige informatie (artikel 4, § 3 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003). Hun onpartijdigheid kan niet zonder meer in twijfel getrokken worden wanneer de dienst eigen terreinonderzoek voert. Daarenboven stelt de Raad vast dat de niet-gepersonaliseerde bronnen van de 'SRB FGM', Guineese ambtenaren betreffen die geacht kunnen worden hun departement of ministerie te vertegenwoordigen. Eveneens is het redelijk te verwachten dat vertegenwoordigers van een Guineese NGO of internationale NGO werkzaam in Guinee het standpunt van de NGO uitdragen. Deze personen kunnen aldus niet gelijkgeschakeld worden met "*meningen van anonieme particulieren*", waarvan "*het gezaghebbend karakter van hun stellingen (...) niet (wordt) aangetoond*" nu deze bronnen door hun positie, hun werkterrein en datum van het interview traceerbaar zijn. Waar ook bij een imam en een advocaat informatie ingewonnen werd, kan dit slechts bijdragen tot de diversificatie van de bronnen.

2.5.8. Voorts dient er een onderscheid te worden gemaakt tussen de bevindingen van eigen terreinonderzoek waarbij Cedoca, zoals de commissaris-generaal stelt, "een bron" is en de analyse die wordt gemaakt in de in het administratief dossier opgenomen SRB. Uit de 'SRB FGM' van september 2012 en update van april 2013 blijkt daarbij dat de commissaris-generaal op bepaalde punten wel rekening heeft gehouden met de door het UNHCR-BCHV-INTACT gemaakte opmerkingen en de bronnen in de voetnoten werden aangevuld en vervolledigd, zoals verwerende partij ter terechtzitting van 25 juni 2013 heeft gesteld. De onderzoeksplicht van de commissaris-generaal betreft daarbij alle door de asielzoekers aangebrachte elementen en documenten, binnen de toepasselijke context. Indien de commissaris-generaal over een discretionaire marge beschikt wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft, dan dient de door de commissaris-generaal gegeven motivering dienaangaande afdoende en daadkrachtig te zijn. In zoverre verzoekster deze elementen aanbrengt in haar asielaanvraag, verwijst de Raad naar hetgeen hieronder volgt.

2.5.9. Geenszins kan uit de 'SRB huwelijk' van april 2012 blijken dat "*de bronnen waarop verwerende partij zich in relatie tot bovenstaande stelling beroept niet aan internationale standaarden voldoen*" noch dat "*De bronnen waar verwerende partij naartoe verwijst met betrekking tot het gedwongen huwelijk in Guinée (...) enkel en alleen maar de sociologen Oumar DOUMBOUYA SIVORY en Alpha Amadou Bano BARRY (betreffen)*". Wat de "*hele resem aan andere, objectieve, bronnen die handelen over gedwongen huwelijk in Guinee (zie bijgevoegd het rapport van INTACT, bijlage 4)*" betreft, stelt de Raad vast dat, in zover uit het toegevoegde stuk kan blijken dat ze pertinent zijn inzake de analyse en beoordeling van de toestand inzake gedwongen huwelijken, een aantal bronnen verouderd zijn (2002, 2003-2005), dat sommige bronnen in de

'SRB huwelijk' werden opgenomen (Landinfo Noorwegen, 2011), maar vooral dat de in stuk 4 bij het verzoekschrift aangebrachte preciseringen de inhoud van de 'SRB huwelijk' niet tegenspreken temeer gezien het bestaan van gedwongen huwelijken in Guinee in de SRB niet wordt ontkend. Bovendien kan uit de door verzoekster aangebrachte informatie blijken dat "*indien het de ouders zijn die bij de peul beslissen en de toekomstige echtgenoten voor een voldongen feit worden gesteld*" (zie verwijzing van verzoekster en INTACT naar de studie van Michèle Sona Koundouno-N'Diaye met het Deense Instituut voor Mensenrechten (2007) inzake de gewoonten en religieuze praktijken bij het huwelijk in Guinée: "*Les femmes et les pratiques coutumières et religieuses du mariage en République de Guinée*". <http://www.humanrights.dk/files/doc/forskning/Research%20partnership%20programme%20publications/M.Koundouno.pdf>), tevens wordt gesteld door Moucta Oularé dat zelfs als een familie een jong meisje kan dwingen tegen haar wil te huwen, een verzet tot dergelijke gevolgen kan leiden voor haar en haar familie (waaronder haar moeder), dat ze verkiezen zich te schikken naar de beslissing van de familie om de maatschappelijke kost van een opstand tegen het huwelijk te vermijden. De prijs voor de afwijzing tijdens de onderhandelingen van een huwelijk zal voornamelijk worden gedragen door de moeder van het jonge meisje (Landinfo Noorwegen 2011). Daar waar verzoekster nog meent "*dat verwerende partij geen rekening houdt met de verschillende objectieve bronnen die wijzen op het algemeen voorkomen van gedwongen huwelijken, vooral bij de Peul waartoe verzoekende partij behoort*", stelt de Raad opnieuw vast dat de SRB dit niet ontkent, wel integendeel, aangezien vermeld wordt dat gedwongen huwelijken frequenter voorkomen bij de Peul dan bij andere bevolkingsgroepen.

2.5.10. Verzoekster voert voorts nog aan dat geen transcriptie in het administratief dossier werd opgenomen van de gesprekken waarop gesteund wordt. Verzoekster meent dat naar analogie met artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 kon verwacht worden dat de weerslag van de aangesproken bronnen in Guinee bij de SRB werd gevoegd.

Gelet op artikel 26 van bovenvermeld KB kan de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten in zijn beslissing steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via moderne communicatiemiddelen. Dit stelt de commissaris-generaal in staat per telefoon of e-mail navraag te doen omtrent feitelijke aspecten van het asielrelaas om de waarachtigheid ervan te controleren. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat het specifiek de bedoeling is dat de ambtenaar van Cedoca een gedetailleerd verslag opmaakt met de informatie verkregen bij een telefoongesprek zodat de asielzoeker de mogelijkheid heeft de juistheid van de verkregen informatie te controleren.

Daargelaten de vraag naar de praktische haalbaarheid van verzoeksters opmerking, stelt de Raad eveneens vast dat dit geen situatie betreft zoals voorzien in artikel 26 van bovenvermeld KB nu de beide SRB's een synthese zijn van een grondige analyse gesteund op eigen terreinonderzoek dat is aangevuld met en getoetst werd aan meerdere rapporten van internationale organisaties, NGO's en bevindingen van experts.

2.5.11. Ten slotte stelt de Raad dat de "*Common EU Guidelines for Processing Country of Origin information (COI)*" niet afdwingbaar zijn, gezien deze richtlijnen uitgaan van het Europees Asiel Ondersteuningsbureau (European Asylum Support Office, EASO) dat ter zake geen rechtsmacht heeft en enkel de gelijke toepassing van het asielbeleid in alle landen van de EU betracht. Hoe dan ook kan worden vastgesteld dat voldaan is aan deze richtlijnen nu de informatie actueel is terwijl de door INTACT geciteerde rapporten inzake het gedwongen huwelijk grotendeels ouder zijn en zelfs 11 (2002) tot 8 jaar (2005) teruggaan. Evenmin kan worden gesteld dat geen onderzoek werd gevoerd of landeninformatie werd aangebracht. Verzoekster kan de accuraatheid van deze informatie betwisten doch niet stellen dat de bestreden beslissing de criteria schendt inzake onderzoek zoals gesteld in artikel 8 van procedurerichtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 die daarenboven werd omgezet in Belgisch recht.

2.5.12. Inzake het gedwongen huwelijk

2.5.12.1. Het onderscheid tussen gearrangeerde en gedwongen huwelijken, kan wel degelijk pertinent zijn in de context van het Vluchtelingenrecht. Immers het gedwongen karakter kan mogelijk, maar niet noodzakelijk, een indicatie zijn voor het hebben van een gegronde vrees voor vervolging dan wel het lopen van een reëel risico op ernstige schade. In dit verband is het onder meer relevant het psychologische en/of fysieke geweld te bepalen dat werd uitgeoefend op het meisje om haar de partner te doen aanvaarden die de familie heeft uitgekozen. Indien er zowel met verzoekende partij als met verwerende partij kan

aangenomen worden dat een sterke theoretische scheiding tussen de twee concepten in de praktijk niet steeds evident is, dan benadrukt de Raad het belang om elke asielaanvraag *in concreto* op de individuele merites te beoordelen, rekening houdend met onder meer de door verzoekster aangevoerde elementen. Ten slotte dient benadrukt te worden dat louter het bestaan van een gearrangeerd huwelijk, of een gedwongen huwelijk op zich nog niet automatisch een vervolging zal inhouden die een nood aan internationale bescherming rechtvaardigt.

2.5.12.2. Verzoekster voert aan dat in de 'SRB huwelijk' van april 2012 de bronnen die aangeven dat gedwongen huwelijken *"een marginaal fenomeen is geworden dat zo goed als onbestaande is buiten de rurale omgevingen (...) de volgende (zijn): een onderhoud met de heer Alpha Amadou Bano Barry, socioloog, en een anonieme imam"*.

2.5.12.3. Echter, zoals gesteld in punt 3.6. en 3.9. steunt de 'SRB huwelijk' op talkrijke bronnen. Uit deze 'SRB huwelijk' blijkt dat het aantal ongehuwde vrouwen in de leeftijdsgroep 15 tot 19 jaar in zes jaar tijd van 51% in 1999 naar 62% in 2005 is gestegen en thans minstens 2 op de 3 vrouwen onder de 19 jaar ongehuwd zijn (onder meer gesteund op Landinfo Noorwegen dat ook bij het verzoekschrift wordt gevoegd). Ook wordt daarin gesteld dat alhoewel de mannen gewoonlijk een tiental jaar ouder zijn, nu zij in staat moeten zijn hun vrouw te onderhouden en dus een professioneel leven moeten hebben, dan kan minstens voor het wettelijk huwelijk het leeftijdsverschil niet meer bedragen dan 30 jaar tenzij een speciale vergunning wordt aangevraagd. Dit belet uiteraard niet dat traditionele huwelijken deze norm niet toepassen doch het toont minstens aan dat ook in Guinee een te groot leeftijdsverschil tussen de echtgenoten niet past.

Hoe dan ook kan aangenomen worden dat, zoals het Deense rapport *"Les femmes et les pratiques coutumières et religieuses du mariage en République de Guinée"* (Research Partnership 2/2007, The Danish Institute for Human Rights) stelt, het huwelijk in Guinee de kern is van het bestaan (p. 28). In het document Landinfo Noorwegen wordt aangegeven dat in 2005 slechts 3% van de vrouwen onder de 29 jaar ongehuwd zijn. Uit alle informatie kan blijken dat een huwelijk in Guinee niet enkel een zaak is tussen 2 personen maar naargelang de etnische herkomst een verbintenis is tussen clans, tussen dorpen of tussen families. Het is dan ook aannemelijk dat de familiale omstandigheden en de etnische herkomst mede determineren of er sprake is van een gedwongen huwelijk.

2.5.12.4. Zoals reeds gesteld dient elke asielaanvraag *in concreto* te worden onderzocht. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Dat verzoekster *"op een spontane wijze, met veel details en dit gedurende drie uur aan één stuk"* verklaringen heeft afgelegd, *"Waarna ze op het volgende gehoor uitgebreid is ingegaan op de vragen van verwerende partij"*, impliceert op zich nog altijd niet dat haar asielrelaas ook waarachtig zou zijn, noch dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.5.12.5. Verzoekster toont noch haar identiteit, noch die van haar kinderen aan, terwijl ze hiervoor geen afdoende verklaring heeft te meer nu ze naar Europa kwam met de steun van haar moeder en oom en op kosten van haar oom die handel drijft met Senegal en Ivoorkust. Verzoekster is afkomstig uit de hoofdstad Conakry, ze is naar school geweest tot de 10de graad, had een schoolkaart en beweert gehuwd te zijn.

Verzoekster legt ook de geboorteaktes van haar kinderen niet neer zodat niet kan worden nagegaan waar ze geboren zijn en wie de ouders zijn. Indien verzoekster met een boorling en kleine peuter naar België reisde en bovendien een tussenlanding maakte werd ze aan meerdere controles onderworpen zodat niet kan aangenomen worden dat ze onvoldoende gedocumenteerd of onzorgvuldig voorbereid kon vertrekken uit haar land en kon toekomen in de Shengenzone. Verzoekster beweert dat haar paspoort haar foto droeg en op naam stond van 'Kadiatou' en ze met "meneer Disov" reisde (CGVS-gehoor 13/3/2013 p.16). Verzoekster heeft geen problemen met haar overheid zodat niet kan worden ingezien waarom ze niet legaal kon vertrekken en/of dat het paspoort met haar foto en dat "op naam stond van Kadiatou" haar niet zou hebben toebehoord. Er kan dus ernstig getwijfeld worden aan verzoeksters verklaarde identiteit, minstens schiet verzoekster tekort in haar medewerkingsplicht deze essentiële gegevens aan te tonen. Ten slotte komt het de Raad vreemd voor dat verzoekster spontaan haar situatie schetst in een eerder traditioneel en christelijk kader. Zo spreekt ze over de paasvakantie (CGVS-gehoor 11/2/2013 p.21) van 'de dag van het dopen' van de baby (CGVS-verhoor 16/1/2013 p. 21). Ter terechtzitting herhaalt verzoekster geheel onwetend te zijn over het moslim huwelijk, terwijl redelijk is aan te nemen dat ze dienaangaande elementen zou kunnen aanreiken, minstens over haar eigen huwelijk, ook al was ze niet aanwezig op de plechtigheid.

2.5.12.6. Evenzeer laat verzoekster na haar huwelijk aan te tonen. Verzoekster verklaart dat haar zussen vroeg uitgehuwelijkt werden aan mannen die in de dertig waren. Verzoekster beweert uitgehuwelijkt te zijn toen ze 17 jaar was (de wettelijke huwelijksleeftijd in Guinee) aan een buurman, de vriend van haar vader en een rijke handelaar (CGVS-verhoor 16/1/2013 p. 13 ev.). Verzoekster legt geen documenten neer waaruit het huwelijk en de leeftijd van haar beweerde echtgenoot kan blijken. Dit klemt te meer nu verzoekster een rijke zakenman huwt die "heel fier is" (CGVS-gehoor 11/2/2013 p.13) en dus kan aangenomen worden dat een dergelijk huwelijk minstens de correcte traditionele en religieuze rituelen zal volgen. In tegenstelling tot wat foutief wordt gesteld in de door verzoekster aangebrachte informatie van INTACT 'Het missierapport over Guinea 2011', zijn de religieuze huwelijken wel degelijk gedocumenteerd (zie "The Danish Institute for Human Rights" (2007) p.33) en zijn deze aan strikte regels onderworpen. Dit stemt overeen met de bevindingen in de 'SRB huwelijk'. Bovendien kan uit de Deense documentatie ook blijken dat lange onderhandelingen dergelijke huwelijken voorafgaan en ze vaak schriftelijk worden aangekondigd voorzien van een religieuze spreuk. Dit ligt ook in de lijn der verwachtingen nu uit alle toegevoegde informatie het maatschappelijk belang van een huwelijk wordt benadrukt (zie ook INTACT stuk 4 bij verzoekschrift p.5). De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster haar huwelijk niet aantoont, of wenst aan te tonen. Dit tast de waarachtigheid van de verklaringen aan.

2.5.12.7. Volledigheidshalve kan worden vastgesteld dat verzoekster inzake het gedwongen huwelijk een eenzijdig beeld tracht op te hangen. Aangaande het voorgehouden strenge en traditionele profiel van haar vader, haar huwelijksverwachtingen die worden beïnvloed door "het fenomeen cognitieve dissonantie", het mogelijke wegzenden/verstoten van haar moeder en het tijds kader zowel inzake het gedwongen huwelijk als inzake de besnijdenis, beperkt verzoekster zich tot het herhalen, nuanceren en uitweiden van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing. Immers het is niet aannemelijk dat indien verzoeksters vader werkelijk zo streng en traditioneel is en enkel wilde dat zijn dochters hun naam konden schrijven, hij zou toestaan dat zijn dochters "respectievelijk zes, acht en tien jaar (in het geval van verzoekster) naar school te gaan", noch is aannemelijk dat hij de beslissing over de opleiding van zijn dochters zou uit handen geven en toevertrouwen aan de moeder van verzoekster. Verzoeksters veronderstelling dat ze haar eigen man kon kiezen (gehoor 11/2/2013, 2 p. 10), klemt ernstig met het door haar geschetste profiel van haar vader. Daarenboven zijn verzoeksters verklaringen aangaande het schoolgaan onverzoenbaar met name, "Ik deed het stiekem. Hij [de vader] kwam er niet achter, hij wist het niet" (gehoor 2 p. 5) terwijl ze eerder verklaarde "toen ik toch naar school ging, en naar huis terug ging, werd ik door hem geslagen" (gehoor 1 p. 5). Daargelaten de discussie omtrent de twee dagen "bedenktijd" en een mogelijke doch niet aangetoonde verwarring aangaande de dreiging of effectieve wegsturing van verzoeksters moeder, en niettemin dit laatste aspect van het asielrelaas kan stroken met de objectieve informatie, vermag dit geenszins het gehele asielrelaas geloofwaardig te maken. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, kan niet worden vastgesteld dat de kern van haar relaas overeenstemt met internationale rapporten nu verzoekster afkomstig is uit een stedelijk milieu en zowel zichzelf als haar zussen onderwijs genoten hebben.

2.5.12.8. Ten overvloede kan uit de lezing van verzoeksters verklaringen enkel blijken dat ze beweert gehuwd te zijn met een man die ze niet bemint, niet dat ze wordt mishandeld of achtergesteld. Immers in dit opzicht verklaart ze enkel dat ze met de andere echtgenotes het huishouden deelt ("Elke vrouw had 2

dagen. Iedereen had haar beurt"). Verzoekster kreeg de nodige medische verzorging bij ziekte en bij de bevallingen ("Wie heeft de factuur betaald? Mijn man") (CGVS-gehoor 11/2/2013 p.15-16). Verzoekster verklaarde dat haar man wilde "om gewoon rustig te leven" en hij had benadrukt "een huwelijk is geen spel. We moeten serieus leven." (CGVS-gehoor 11/2/2013 p.20).

2.5.12.9. Evenmin kan uit verzoeksters twee lange gehoren op het CGVS, waarbij ze tijdens haar eerste gehoor voluit kon vertellen over haar leven met haar echtgenoot, blijken dat hij gewelddadig was voor zijn echtgenotes of dat de andere vrouwen problemen hadden. Verzoekster heeft vooral uitgebreid gesproken over de fysieke gevolgen van haar besnijdenis bij haar huwelijk. Ook ter terechtzitting blijkt evenmin dat deze echtgenoot represailles heeft getroffen na verzoeksters vertrek niettegenstaande verzoekster beweerdelijk verdween met twee van zijn kinderen en het redelijk is om aan te nemen dat ook in Guinee de ontvoering van kinderen en het vertrek uit de echtelijke woning niet zonder gevolgen blijft. Verzoeksters verklaringen zijn dan ook louter incoherente beweringen.

2.5.13. Inzake de besnijdenis

2.5.13.1. Verzoekster bevestigt ter terechtzitting dat ze Guinee ook is ontvlucht omwille van de nakende besnijdenis van haar dochters. Verweerder voegde op de zitting van 25 juni 2013, nog een geactualiseerde versie toe van de Subject Related briefing "Guinée" "Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)" van april 2013 evenals een kopie van een schrijven van de commissaris-generaal gericht aan UNHCR. Verzoekster legt op de terechtzitting van 25 juni 2013 medische attesten neer die aantonen dat haar dochters niet besneden zijn. Verzoekster meent dat haar vrees voor haar dochters niet kan worden losgezien van haar eigen besnijdenis en meent dat gezien (het oud) artikel 57/7bis, thans artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, de bewijslast bij verwerende partij rust. Verzoekster benadrukt dat ze tot de Peul etnie behoort die het "tweede grootste percentage" besnijdenissen kent "met name 98.8%". Verzoekster wijst er ten slotte op dat zij "sinds een geruime tijd op ons grondgebied" is "en (...) bij terugkeer (zal) geacht worden in contact geweest te zijn met Westerse cultuur. Er bestaat een reëel risico dat zij bij terugkeer herbesneden zal worden".

2.5.13.2. Niettegenstaande de update van de 'SRB FGM' van april 2013 neergelegd op de terechtzitting van 3 september 2013 blijft verzoekster ter terechtzitting bij haar standpunt zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Verzoekster bevestigt ter terechtzitting haar kritiek op de bronnen van de Cedoca 'SRB FGM'. Verzoekster meent dat de daarin geciteerde NGO Tostan, niet gespecialiseerd is in genitale verminking zoals ook wordt bevestigd door het BCHV en INTACT (stukken 4 en 5 bij het verzoekschrift). Verwijzend naar een aantal bronnen, stelt verzoekster dat, hoewel genitale verminking illegaal is, het nog steeds algemeen voorkomt in Guinee. Ook het Nederlandse ambtsbericht van september 2011 (stuk 14 bij het verzoekschrift) stelt dat weerstand vaak onmogelijk is en dat strafrechtelijke vervolging zo goed als niet voorkomt ondanks de wetgeving. Daarbij is het erg moeilijk om aangifte te doen tegen de eigen familie. Verzoekster verwijst in deze nog naar een arrest van de Raad. Op 26 augustus 2013 brengt verzoekster nog aanvullende documenten bij, een nieuw rapport van UNICEF van juli 2013, een nieuw Nederlands ambtsbericht van maart 2013 en correspondentie tussen UNFPA en INTACT waarbij wordt gewezen op de stagnatie van de FGM-prevalentie.

2.5.13.3. Voorop dient te worden gesteld dat de Raad niet betwist dat vrouwenbesnijdenis een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en vrouwen dat mogelijk zwaarwegend psychisch leed kan veroorzaken. Evenmin wordt betwist dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis wijd verspreid is in Guinee, noch dat ze in hoofdzaak cultureel is ingegeven (zie ook het door verzoekster geciteerde Duits rapport van 2007, het Nederlands ambtsbericht en de 'SRB FGM'). Ten slotte kan de Raad uit de toegevoegde informatie besluiten dat het gebruik van deze praktijk niet in gelijke mate aanwezig is in alle delen van Guinee, noch bij alle bevolkingsgroepen en evenmin in alle maatschappelijke geledingen. Er wordt ten slotte ook niet betwist dat verzoekster besneden is, noch dat haar dochters niet besneden zijn (zie medische getuigschriften door verzoekster neergelegd ter terechtzitting van 25 juni 2013).

2.5.13.4. De commissaris-generaal antwoordt op 17 december 2012 dat de NGO Tostan wel degelijk bekend is met de problematiek van de besnijdenis in Guinee waarbij hij verwijst naar de webpagina van de organisatie en stelt dat Tostan opgenomen is als referentie NGO op het vlak van vrouwelijke genitale verminking (VGV) in meerdere rapporten, zoals in het US Department of State, 2010 *Human Rights report: Guinea*, <http://www.state.gov/i/drl/rls/hrrpt/2010/af/154350.htm> en het jaarrapport 2011 van 'UNFPA-

UNICEF <http://www.unfpa.org/public/home/publications/pid/10418>. Ten slotte stelt de commissaris-generaal dat het terreinonderzoek van het CGRA van 2011 in Guinee heeft kunnen vaststellen dat Tostan behoort tot de verenigingen die actief zijn op het terrein van VGV.

Het verzoekschrift verwijst op dit punt naar de brief van het BCHV maar brengt geen nadere informatie aan die de beoordeling van de NGO Tostan door de commissaris-generaal weerlegt. Daarenboven kan de Raad bij eenvoudig nazicht van deze betwiste en toegevoegde website van Tostan vaststellen dat er wel degelijk uitgebreide informatie te vinden is over de gezondheidscampagnes van Tostan ter voorkoming van VGV. Verzoekster steunt op dit punt onjuiste informatie van het BCHV. De Raad kan dan ook niet besluiten dat deze bron niet dienstig is, noch dat de 'SRB huwelijk' zich aldus op dit punt niet mede op deze bron kon steunen.

2.5.13.5. Uit de door verzoekster aangebrachte informatie van 2005 (*Guinée Enquête Démographique et de Santé*, stuk 12 bij het verzoekschrift) blijkt dat het percentage van de besneden vrouwen in stedelijke gebieden 93,9 % en in de administratieve regio (en dus niet enkel de stad) Conakry 94,2 % bedraagt, waarbij dit onder opgeleide vrouwen (middelbare school en hoger) 89,9% is. Er is tevens een afname van het percentage besneden vrouwen merkbaar van 99,5 % in de leeftijdscategorie 45-49 tot 89,3 % in de leeftijdscategorie 15-19 jaar. Uit deze toegevoegde informatie kan niet afgeleid worden of gerapporteerd werd in 2005 op basis van cijfers van hetzelfde jaar of van voorgaande jaren. De 'SRB FGM' van september 2012 wijst er op dat "Le projet Espoir" (consortium van Pathfinder International, Tostan en PSI Guinée), met financiële steun van USAID, een enquête heeft uitgevoerd waarvan de resultaten werden openbaar gemaakt in augustus 2011. Deze studie richt zich op de praktijk van de besnijdenis van meisjes van 4 tot 12 jaar en werd uitgevoerd op een nationale steekproef van 4407 personen tussen 18 en 55 jaar die minstens één meisje ten laste hebben op leeftijd van besnijdenis, tussen 4 en 12 jaar. De bevroegde vrouwen en mannen verklaarden in juni 2011 dat meer dan de helft van hun dochters nog niet besneden waren (50,7 %), met een hoger percentage te Conakry (69,1 %) en Midden- Guinee (63,4 %). Hoewel meer dan de helft van de respondenten (55,8%) opteerden voor het handhaven van de besnijdenis, daalt het voornemen tot VGV opvallend op nationaal niveau: 53% op nationaal niveau, tegen 61% in 2009 tijdens de eerste enquête.

2.5.13.6. De Raad stelt vast dat deze gegevens verkregen werden op basis van een vrij grote gediversifieerde steekproef en ook recenter zijn (2011 ten opzichte van de cijfers van 2005 waarop verzoekster steunt). Indien met verzoekster enige kanttekening kan geplaatst worden over de waarde van dergelijke enquêtes nu inderdaad mogelijk is dat sommigen het "*te verwachten antwoord zullen geven en niet noodzakelijk wat werkelijk wordt gevolgd als praktijk*" dan stellen alle rapporten en ook beide partijen anderzijds ook dat besnijdenis maatschappelijk grotendeels aanvaard is en zelfs verwacht wordt. Wat ook de werkelijke prevalentie van vrouwenbesnijdenis is, kan uit deze studie wel blijken dat steeds meer jonge moeders/ouders besnijdenis niet langer als de enige optie zien en dit wel degelijk een belangrijke evolutie is in de bewustwording van de negatieve gevolgen van besnijdenis voor de gezondheid van hun dochters.

2.5.13.7. Deze vaststelling, dat in Guinee steeds meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving (zoals Conakry) en in intellectuele middens, niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en de nodige maatregelen nemen om hun dochter tot haar meerderjarigheid te beschermen tegen deze praktijk, kan ook blijken uit gesprekken met de materniteit van het ziekenhuis van Donka van 2011, met de directeur van de polykliniek van Conakry en een socioloog (zie de 'SRB FGM' van september 2012). Daarnaast bevestigt de NGO RADDHO-Guinée (Rencontre Africaine pour la Défense des Droits de l'Homme) die vooral oog heeft voor de maatschappelijke gevolgen van niet-besnijdenis, eveneens deze evolutie. Er is volgens hen en andere bronnen uit onder meer de medische wereld, het ministerie van gezondheid, de school voor vroedvrouwen, de 'Coalition Nationale de Guinée pour les Droits et la Citoyenneté de la Femme', Tostan en Avocats Sans Frontières, geen sprake van een fysieke bedreiging van niet-besneden vrouwen, noch een discriminatie op het gebied van werk. Indien het Ministerie van Gezondheid een zekere sociale marginalisatie niet uitsluit, wordt deze mening niet gedeeld door de CPTAFB (Cellule de coordination sur les Pratiques Traditionnelles Affectant la santé des Femmes et des Enfants). Er kan dan ook besloten worden dat niettegenstaande de reële maatschappelijke druk in Guinee, moeders, althans globaal genomen, hun dochters kunnen beschermen tegen besnijdenis. Gezien aldus de veelheid en diversiteit van bronnen in de 'SRB FGM' en updates, kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij beweert "*Overigens voert verwerende partij geen enkele bron aan*" die deze "*stelling onderbouwt*".

2.5.13.8. Verzoekster kan echter niet overtuigen waar ze stelt dat ze Guinee heeft verlaten om haar dochters te beschermen tegen besnijdenis. Opnieuw dient te worden gewezen op verzoeksters gebrek aan

medewerking haar identiteit aan te tonen en die van haar kinderen. Zoals hoger gesteld heeft ze hiervoor geen aannemelijke verklaring zodat niet kan worden vastgesteld wie de vader is van de meisjes, noch waar ze geboren zijn. Dit klemt te meer nu verzoeksters jongste dochter slechts enkele maanden oud was toen ze asiel aanvraag en haar reisdata niet aannemelijk zijn. De *post-factum* verklaringen inzake de leeftijd van de dochter in het verzoekschrift dat “*verzoeksters dochtertje was tussen 4 januari en 4 februari twee maanden oud*” zijn daarenboven strijdig met verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-gehoor “*Ik weet de dag dat ze haar zouden besnijden, was ze net 2 maand*”, dus op 4 januari 2012 (CGVS-gehoor 11/2/2013 p.18). Verzoekster was niet “*approximatief*” in haar chronologie, maar plaatste de feiten in een duidelijk tijds kader.

2.5.13.9. Met de commissaris-generaal kan vastgesteld worden dat verzoekster niet aantoont in Guinee een bijzondere belangstelling te hebben in deze aangelegenheid. Verzoekster is niet bekend met de groepen in Guinee die zich tegen de besnijdenis hebben opgesteld en ze sprak enkel met twee personen over de besnijdenis (CGVS-gehoor 11/3/2013 p. 23). Verzoekster herhaalt ter terechtzitting dat ze hierover slechts ‘iets’ zag op de televisie maar ze niet goed begrepen had waarom sommige vrouwen die besnijdenis uitvoerden hun scharen weggooiden. Verzoeksters onbekendheid is te meer betekenisvol nu ze wist (CGVS-gehoor 11/3/2013 p. 23) dat twee meisjes uit haar buurt zijn gestorven na een besnijdenis en verklaart (CGVS-verhoor van 11/2/2013) dat “*haar*” generatie er wel tegen is, wat ze wijzigt in de generatie van “*Guineese vrouwen die ze in België tegenkwam*”. Voorts heeft verzoekster een vriendin die tegen besnijdenis was “*Heeft uw vriendin dochters? Ja, ze heeft een meisje. Is ze dan besneden? Neen*” en “*Ze had me altijd gezegd dat ze haar dochter nooit zou besnijden en als iemand dat wil doen, zou ze het niet laten doen. Dat, heeft ze een paar keer herhaald*” (p. 22). Verzoekster stelt dat zij enkel haar oom aansprak over de besnijdenis van haar dochter Am. en zich niet ging bevragen bij haar vriendin die hierover een uitgesproken mening had (p.23). Aldus kan niet blijken dat verzoekster uit voorzorg tegen de besnijdenis van haar dochters is vertrokken nu ze voor haar vertrek uit Guinee geen minimale inspanningen deed om zich nuttig te bevragen en ter plaatse maatregelen te overwegen. Bovendien kan blijken (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) dat de drempel tot het verkrijgen van informatie tegen besnijdenis laag ligt met name op het niveau van de ziekenhuizen in Conakry (waar verzoekster beweerdelijk pas bevallen was) en van de prefectuur en kraamklinieken.

2.5.13.10. Uit alle neergelegde informatie blijkt dat de beslissing tot het al dan niet besnijden van een meisje in handen ligt van de moeder. Ook alle cijfermateriaal aangevoerd door beide partijen zijn het resultaat van de ondervraging van de moeder en/of ouders. Echter, niettegenstaande vrouwenbesnijdenis een vrouwenzaak is, richt verzoekster zich tot haar oom om te vermijden dat haar dochters besneden worden. Indien het weinig kan overtuigen dat verzoekster een dergelijke kwestie niet eerst bespreekt met haar zussen, moeder en tante (met wie ze wel haar beweerd huwelijk bespreekt) dan kan de Raad slechts akte nemen van verzoeksters verklaringen waaronder haar bewering dat haar oom haar hielp om naar Europa te vertrekken omwille van deze redenen.

2.5.13.11. Hoe dan ook, daargelaten verzoeksters beweegredenen om naar Europa te komen, stelt ze thans tegen besnijdenis te zijn. Verzoekster dient aan te tonen wat haar, in tegenstelling tot steeds meer moeders in Guinee waaronder haar vriendin, kan verhinderen verantwoordelijkheid op te nemen voor haar dochters. Een algemene verwijzing naar sociale, familiale en culturele gegevens is onvoldoende om dit *in concreto* aan te tonen. Gezien verzoekster haar huwelijk niet aantoont, kan tevens de beweerd druk vanwege haar schoonfamilie en de vrees voor de schoonzus in hoofde voor haar dochters niet worden aangenomen. Ook volgens haar eigen verklaringen wenst ze geen band met de familie van de vader van haar dochters. Waar verzoekster nog aanvoert dat “*haar oom bij de chef de quartier bescherming heeft gezocht doch dat deze weigerde om tussen te komen. Verwerende partij stelt niet dat dit ongeloofwaardig is of waarom dit ongeloofwaardig zou zijn*” klemt dit met het wettelijk verboden karakter van besnijdenis en de toenemende juridische afdwingbaarheid en maatschappelijke sensibilisering hieromtrent. Evenwel, indien de Raad uit de aangevoerde informatie van beide partijen vaststelt dat de strafrechtelijke vervolging van besnijdenissen in Guinee alsnog te wensen overlaat, dan kan dit niet beletten om desgevallend een klacht in te dienen, indien nodig bij een hogere of centrale instantie en met de steun van een NGO of gespecialiseerde organisatie die verzoekster inmiddels bekend zijn. Echter verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij hier überhaupt een beroep op moet doen. Aldus, indien verzoekster werkelijk tegen de besnijdenis is dan kan niettegenstaande verzoeksters betoog over de prevalentiecijfers, blijken dat verzoekster hierover zelf kan beslissen te meer nu ze een volwassen opgeleide vrouw is met buitenlandse ervaring en kennis, die kan buigen op de actieve steun van een netwerk van familieleden. De mogelijke

druk van de vrouwelijke familieleden van haar eigen familie werd *in casu* niet aangevoerd en verzoekster verklaarde dat ze doorheen haar leven werd gesteund door haar moeders kant van de familie. De door verzoekster ter terechtzitting neergelegde attesten van GAMS veranderen hier niets aan. Waar verzoekster nog een vrees voor haar herbesnijdenis inroept dient te worden vastgesteld dat geen grond voor een dergelijke vrees kan blijken uit de neergelegde documenten. Immers deze praktijk is ongebruikelijk in Guinee tenzij de besnijdenis niet goed (voldoende) is gebeurd (zie 'SRB FGM' wat tevens wordt gesteld in het geciteerde verslag van INTACT).

2.5.13.12. Ten slotte is het belangrijk te onderlijnen dat verzoekster ook de maatschappelijke evolutie in Guinee aan haar kant heeft. Verzoekster betwist de cijfers uit de nieuwe 'SRB FGM' van april 2013 die ter terechtzitting van 25 juni 2013 werd neergelegd en brengt op 26 augustus 2013 nieuwe stukken aan die haar standpunt moeten ondersteunen, een nieuw rapport van UNICEF van 2013, een nieuw ambtsbericht Guinee van maart 2013 en correspondentie tussen UNFPA en INTACT. De Raad ziet niet in wat verzoekster wil aantonen met de mail tussen het BCHV en UNFPA nu deze mail geheel onduidelijk is en enkel stelt dat er geen gepubliceerde studie voor handen is die een verlaging van de prevalentie kan aantonen. De cijfers zouden stagneren maar er wordt niet aangegeven welke gegevens werden gebruikt, noch wordt dit rapport nader toegelicht of bijgevoegd. Zoals verweerder ter terechtzitting stelt, steunt verzoekster zich echter op oude gegevens nu ook het nieuwe rapport van UNICEF van 2013 haar cijfers niet geactualiseerd heeft. UNICEF steunt zich nog steeds op cijfers van 2005 zodat uiteraard dezelfde conclusies werden herhaald (zie onder meer de referentie bij map 4.2.). Het ambtsbericht brengt evenmin nieuwe gegevens aan tenzij duidelijk wordt gemaakt dat de persoon die de besnijdenis moet ondergaan, zelden kan optreden tenzij ze tot een volksgroep behoort die de besnijdenis pas op latere leeftijd doorvoert. Bij de meeste bevolkingsgroepen uit Guinee worden de meisjes op jongere leeftijd besneden zodat ook het ambtsbericht stelt dat de moeders hierin de hoofdrol hebben. Voorts stelt het ambtsbericht dat vrouwen die naar het buitenland trekken om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen hier niet noodzakelijk in slagen omdat de besnijdenis alsnog kan plaatsvinden tijdens vakanties in Guinee. Ter terechtzitting kwam ook ter sprake dat het niet uit te sluiten is dat besnijdenis ook in Europa kan worden uitgevoerd.

2.5.13.13. Indien een bepaalde sociale discriminatie van de onbesneden meisjes niet uitgesloten wordt, althans niet volgens de huidige normen, dan kan de Raad niet speculeren over de verdere maatschappelijke evolutie op dit vlak te meer nu verzoeksters dochters nog kleuters zijn. Enkel kan vastgesteld worden dat deze sociale discriminatie thans volgens alle bronnen geen ernstige vormen aanneemt, het de meisjes niet belet school te lopen, werk te vinden of te huwen (zie 'SRB FGM'). Deze sociale discriminatie kan actueel aldus niet aanzien worden als daden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.6.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat blijkt uit de SRB "*Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid*" van 10 september 2012 toegevoegd aan het administratief dossier, dat Guinee in 2012 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster brengt geen stukken bij die deze informatie kunnen weerleggen. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier en ter terechtzitting neergelegde stukken blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De ingeroepen schending van de artikelen 48/6 (oud artikel 57/7*ter*) van de Vreemdelingenwet mist feitelijke grondslag, nu verzoekster om voormelde redenen niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aldus is ook de schending van artikel 48/7 (oud artikel 57/7*bis*) ongegrond.

De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. DECLERCK,
dhr. W. MULS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS